

Prinsjesdag (Blog 17)

Vandaag zien we koning Willem-Alexander en koningin Maxima in de glazen koets door Den

Haag rijden voorafgegaan door een stoet van paarden. Prinsjesdag is een dag vol ritueel. Aan het begin van een nieuw parlementair jaar leest de koning de troonrede voor. Daarna wordt in de Tweede Kamer de miljoenennota gepresenteerd door de minister van financiën. De vrouwen dragen hoedjes, de mannen een smoking of een driedelig pak. En vele Oranjefans staan langs de kant van de weg om een glimp op te vangen van de koninklijke familie. Ik hou ervan, zo'n dag vol rituelen, vol traditie.

Ik ben ook benieuwd naar de plannen van het kabinet. Het lijkt erop dat er vooral aandacht is voor een koopkrachtverbetering van de middeninkomens. Ik wens dat er ook oog is voor de armste gezinnen in onze samenleving. De kloof tussen arm en rijk mag niet groter worden in ons land, dat één van de rijkste landen van de wereld is. Zeker hier in het noorden zijn er veel kinderen die opgroeien in armoede.

Daarnaast zijn er mensen op hoge leeftijd die moeite hebben om rond te komen door hoge woonlasten, geen of een laag pensioen, en de AOW-uitkering die maar weinig stijgt de laatste jaren. Deze laatste groep klopt bijna nooit aan voor hulp, uit schaamte of vanuit de gedachte dat ze zichzelf wel redden op de één of andere manier. Ik zou willen dat ze bij mij durven aankloppen als de wasmachine kapotgaat of als ze verlangen naar een goed gesprek. Als kerk, als gelovigen willen we niemand aan zijn of haar lot overlaten.

Daarnaast hoop ik dat onze regering de vluchtelingen niet vergeet. Gelukkig is er veel oog voor mensen die hier mogen blijven, die een status hebben en er wordt veel energie gestoken om hen te begeleiden naar werk en een goede toekomst. Ik ken een heel aantal mensen die hier niet mogen blijven. Hun asielverzoek is afgewezen. Ze moeten terug naar het land van herkomst. Maar dat land zegt dat ze de persoon niet kennen. Ze willen de vluchteling niet terug laten keren naar hun land of ze moeten eerst met bewijzen komen: een geboortebewijs of een registratie in een stad of dorp. Dat is buitengewoon moeilijk om te achterhalen, zeker als mensen al op jonge leeftijd zijn vertrokken. Deze groep zwerft van het ene adres naar het andere, van een vriend hier, naar een kennis daar, zonder recht op geld, onderdak en zonder perspectief op een gewoon leven met werk, een zorgverzekering en onderdak. Is het geen mensenrecht om onderdak te krijgen, eten, en medische zorg?

Ik verwacht na deze dag van traditie en rituelen met veel pracht en praal dat onze overheid daadkrachtig aan de slag gaat en zorg heeft voor iedere mens die op haar grondgebied leeft en zeker voor de meest kwetsbaren onder hen.

Pastor Lysbeth Minnema, 17 september 2019